

[Asger Jensen.]
 arbejdsstandsning, medens ingen regering i mange år som sagt har turdet tage svaret for at føre dette princip ud i praksis. For mig at se er der kun tre muligheder: enten skal der være en frivillig voldgift, eller folketinget skal optræde som den, der skal afgøre de enkelte stridigheder; eller også skal folketinget, som det er sket de sidste to gange, oprette et overenskomstnævn og pålægge parterne at bøje sig for dets afgørelse. Der kan naturligvis fortsat finde mindre, lokale arbejdsstandsninger sted — jeg kan f. eks. nævne den strejke, der ramte en så vigtig forbrugsartikel som øllet; det rystede jo ikke samfundet, fordi produktionen gik i stå, det skete der ikke noget ved. Men der er mange andre områder, hvor samfundet ikke vil kunne tåle en arbejdsstandsning. Jeg mener derfor ikke, at der i vort komplicerede samfund i det store og hele gives den fjerde mulighed, at konflikter på større og betydningsfulde områder kan få lov til at løbe.

Jeg kan altså konkludere vor principielle stilling derhen, at vi helst ser, at parterne fører forhandlingerne og bringer dem til ende, eventuelt ved frivillig voldgift, uden statsmagtens indgriben. Jeg ser dog, at flere af organisationerne har udtalt sig for, at der må findes bedre regler for forhandlingerne og deres afslutning, end det allerede er tilfældet — sådan store uoverensstemmelser er der tilsyneladende ikke. Vi synes, at den dårligste ordning er den, vi nu har haft i mange år, hvorefter det er folketinget, der må påtage sig denne opgave. Hvis statsmagten er nødt til at gribe ind, ser vi hellere, at der på forhånd findes et overenskomstnævn, som kan ordne problemerne uden folketingets direkte medvirken. Det har nemlig således været karakteristisk for de to tilfælde — både telefonkonflikten og telegrafisternes konflikt — at folketinget kun ønskede at nedsætte et overenskomstnævn, medens i hvert fald en del af parterne mødte op i folketingsudvalget med den hensigt at føre realitetsforhandlinger om deres problemer. Hertil var både udvalget og folketinget ganske uegnet.

Om det lovforslag, de radikale har fremsat, er vi villige til at deltage i en drøftelse

i udvalget. Der er flere enkeltheder, der kunne være anledning til at overveje, således f. eks. om det er nødvendigt, at folketinget hver gang skal træffe beslutning, hvis indgreb skal finde sted. Det kunne jo lige så godt ske på samme måde, som nu, at regeringen eller statsministeren bestemmer, hvornår folketinget skal have arbejdskonflikter forelagt. Således kunne regeringen jo også bestemme, hvornår overenskomstnævnet skulle træde i funktion, og på den måde var folketinget helt ude af billedet, efter at man havde bragt lovgrundlaget i orden — og det var vel nok den mest tiltalende form. Disse enkeltheder skal jeg dog ikke komme nærmere ind på her ved første behandling, men erklære mig villig til at gå ind i forhandlinger om problemerne i et udvalg.

Chr. Madsen: Det lovforslag, vi har til behandling, har givet anledning til mange kommentarer i pressen og på møder. Arbejdsgiverforeningens formand kaldte det et snedigt forslag; en million arbejdere har efterhånden gennem deres kompetente forsamlinger protesteret kraftigt herimod, og der er nogle politikere, som mener, at lovforslaget er fremsat for at vælte regeringen. Jeg deler ikke disse politikeres anskuelse; jeg har derimod en anden, som noget bundet i den politiske historie, idet der et eller andet sted nævnes, at den hæmmende faktor for udviklingen er, at politikerne for at bevare deres position gennem lange tider i deres propaganda anvender gamle politiske slagord, længe efter at de har mistet enhver rimelig mening.

Jeg tror, at dette dækker det fremsatte lovforslag. Det, jeg har hørt indtil nu om de radikales aftalenævn, er jo det, vi har beskæftiget os med gennem mange, mange år; der er ikke kommet ret meget nyt ind i det — der er, så vidt jeg kan bedømme det, ikke sagt en eneste ny sætning i den diskussion, der er ført. Det kan da ikke være rimeligt. På dette område, der drejer sig om kampen mellem det private arbejdsmarkeds parter, er der jo sket en rivende udvikling. Det, der skal være grundlaget for forhandlinger omkring overenskomstsituationerne, er noget helt andet nu, end det var for 10 år siden;